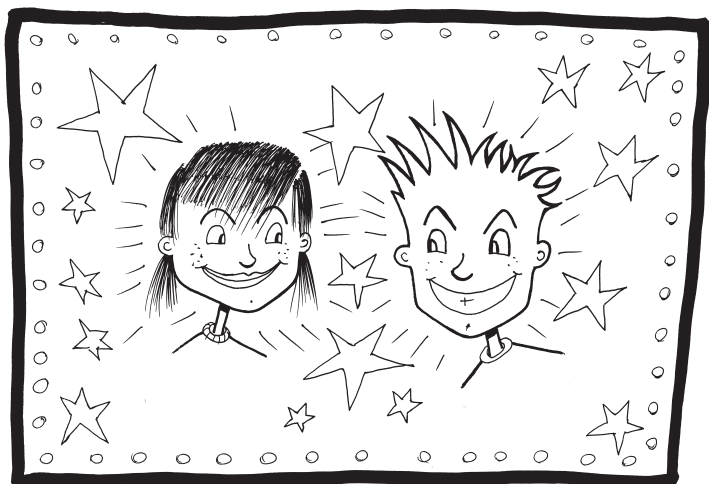

PRVO POGLAVLJE

UTORAK, 2. MART

16.30h

Zdravo, *Deveto nebo*,

Nadam se da se osećate dobro zato što ćete sada da pogledate jedan specijalan snimak: MOJ.

Sledio sam vaša uputstva i ograničio svoje izvođenje na tačno dva minuta. Zaista nisam bio siguran koji od svojih mnogobrojnih talenata da vam predstavim. Zbog toga skačem sa jednog talenta na drugi, pa sa viceva prelazim na oponašanje jedne izuzetno ljute ovce. Takođe mogu da oponašam mačke, pse, patke i slonove – naravno, u čitavom

nizu njihovih različitih raspoloženja. Moj snimak se završava jednim gimnastičkim premetom.

A sada se samo zavalite u stolicu i *uživajte!*

Vaš *Tobi Tajler* (ime koje treba upamtiti)

Moram da vam objasnim šta je *Deveto nebo*. To je onaj novi šou-program za talente tj. za „buduće mlade zvezde” (između 10 i 15 godina). Pošto pogledaju moj snimak, siguran sam da će ljudi iz *Devetog neba* uzbuđeno reći: „Hej, evo dečaka koji zna da priča viceve, da oponaša životinje i da pravi premet u vazduhu. Moramo odmah *sada* da ga prijavimo za učešće.”

Tako sam mislio, međutim, danas su se vratili moje drugarsko pismo i moj snimak u onom adresiranom kovertu koji sam im ja poslao misleći da ga nikad neće upotrebiti.

U koverat su ubacili i jednu nepotpisanu poruku koja je glasila: „Žao nam je, ovoga puta niste izabrani za učešće u *Devetom nebu*. U svakom slučaju, hvala vam na interesovanju i ne zaboravite da gledate ovaj sjajan novi šou!”

Poruka je odisala pozitivnom energijom, što me je iznerviralo, pa sam je zgužvao i bacio na drugi kraj sobe baš u trenutku kada je mama promolila glavu da uđe.

„Pogledaj kakav si nered napravio”, uzviknula je.

Stvarno mi je žao, ali jedan papir na podu ne znači nered. Ipak, nisam hteo da se raspravljam (bio sam i suviše tužan); umesto toga, rekao sam joj šta se dogodilo. Nije se čak ni pretvarala da je šokirana, samo je rekla: „Pa, pretpostavljam da dobijaju na stotine traka.” Onda me je pitala šta imam za domaći. Nazdravlje mama, baš si puna razumevanja.

Iznenada sam se zapitao da li je Džordžija (kamerom njene mame smo snimali naše nastupe za audiciju) takođe dobila ovakav grozan paket.

Da li da joj telefoniram?

16.45 h

Zapravo, Džordžija je telefonirala meni. „Da li si možda primio jedan ružan paket sa ...?”

„Da, da, jesam”, prekidoh je.

„Mama kaže da ne treba brinuti”, brzo je uzvratila, „zato što verovatno nisu imali vremena da ih sve pogledaju... uzeli su samo nekoliko traka, a ostale nisu ni pogledali.”

„Pa dobro, tvoja mama svakako zna dosta o šou-biznisu, što znači da nas sigurno nisu odbili”, nastavio sam.

„Ne, ne. Mama je sigurna da nisu. Jednostavno, još uvek nije došao naš trenutak da iskoristimo šansu.”

Kako je Džordžija srećna što ima tako mudru majku, pomislih. Zatim rekoh: „Dobro, sad mi je lakše što nismo odbijeni, jer mislim da mi je kaseta koju sam spremio za audiciju zaista izvanredna.” Onda sam dodao: „I tvoja je prilično dobra.”

„Zaista si ljubazan, pravi džentlmen.”

„Tako da znaš, mama kaže da ne smemo da očajavamo zbog ovoga”, dodala je.

Veoma ohrabrujuće reči bez obzira na to što je Džordžija stvarno zvučala prilično utučeno dok ih je izgovarala.

Život je veoma težak kada znaš da bi trebalo da budeš ludački slavan, a ti to nisi. Zato ja veoma strpljivo čekam da me otkriju. Džordžija takođe. Pričala mi je da je igrala u nekim komadima i da je išla na časove glume još od svoje četvrte godine... što znači punih osam godina. Čovek bi pomislio da je već neko do sada trebalo da zapazi taj njen raskošan talenat.

Što se mene tiče, pa, moja poslednja uloga bila je uloga pastira u predstavi o Hristovom rođenju. Kako bih svoju, inače dosadnu ulogu učinio malo interesantnijom, stvorio sam utisak izgubljenog

jagnjeta koje bleji tražeći pomoć. Ovo je izazvalo buran smeh i umesto da mi zahvale što sam uneo malo živosti u predstavu, oni su me izbacili.

I zbog toga, u ovom trenutku, niko me nigde ne ceni. Ipak, moj život neće stati zbog toga. Znam da u meni ima nečeg zlata vrednog što samo čeka na TV kameru da bude otkriveno. To je moja najveća ambicija – da budem TV zvezda. I to će se dogoditi. Uopšte ne sumnjam u to i zbog toga svakog, baš svakog dana vežbam pisanje svoj autograma.

Da li sam zbog toga pomalo SADISTA? Pa, ne-
mojte da se usudite ni da pomislite to, jer ja to nisam. Ja samo želim da budem potpuno spreman za trenutak kada me strefi slava. Evo mog najnovijeg plana.

Tobi Tajler

Kladim se da vam se dopada način na koji sam spojio ova dva imena. Neverovatno profesionalno, zar ne?

SREDA, 3. MART

Pogodite šta se događa: nije mi dozvoljeno da gledam televiziju kada to želim. To je najnovija suluda ideja mojih roditelja. Ne, ne, moram prvo da odem i da ih pitam za dozvolu.

„Da li si znao”, pomenu mama večeras, „da je već sa svojih šest godina većina dece provela šest hiljada sati pred televizorom?”

„Samo toliko?” upitah, „mislio sam da je na tone više.”

„U tvom slučaju verovatno jeste”, reče mama, pri čemu je izgledala kao krivac, ali i tužna u isto vreme. Nastavila je sa pričom kako misli da ću biti spokojniji i mirniji kada mi mozak nije opterećen televizijom i reklamama.

„I moći ćeš da se bolje koncentrišeš na školu”, ubaci tata.

Moja mama je prilično neprijatna, ali tata je zastrašujući tip. Čak i kada je izuzetno raspoložen, izgleda kao da je mrtav najmanje nedelju dana.

Ali večeras, kada sam mu rekao za šou koji želim da pogledam, njegovo lice je pocrvenelo od ljutnje. „Da gledaš tu glupost... ako ne umeš za nešto bolje da iskoristiš vreme, naći ću ti ja zanimaciju.”

Mama je uspela da ga natera da se predomisli. Čuo sam je kako šapuće: „Važno je da Tobi izabere.”

Ipak, ovaj užas se nije tu završio. Tata je insistirao da gleda šou sa mnom. Šou se zvao *KIDZ* i tata je odmah počeo da se žali na pravopis. „Zašto pravilno ne napišu reč? Piše se K-I-D-S sa S.”

„Samo žele da budu originalni”, strpljivo sam mu objasnio, „to je novi šou, veoma je *kul*.”

Onda je voditelj počeo da govori i tata je urliknuo od besa. „Zašto voditelji danas ne umeju da izgovaraju reči pravilno? Izgovaraju ih tako nemarno i lenjo.”

„Hej, o'ladi malo, tata.”

„Hoćeš li ti da gledaš ovaj program ili da me nerviraš?”, obrecnu se on.

„Mogu ja i jedno i drugo”, brzo odgovorih.

Međutim, tata se nije smejao već je sasvim utišao televizor, jer, kako je rekao „od njega ga boli glava”. Naravno, sada skoro ništa nisam mogao da čujem. Dok je odjavna špica još bila na ekranu, ugasio je televizor. „Ne mogu da shvatim kako to neko može da gleda”, promrmlja.

ČETVRTAK, 4. MART

Od kada se doselila ovde prošlog oktobra, Džordžiji je grupa devojčica iz njenog razreda zagorčavala život – bez ikakvog razloga. Neprestano su joj krale stvari i priređivale neprijatnosti kao...

Prvi put u životu sam razgovarao sa Džordžijom jednog dana posle škole, u prodavnici novina. (Znate, ona ide u školu samo za devojčice, a ja u školu samo za dečake – uaa!) Prišao sam i pitao da li mogu da joj skinem nešto sa leđa.

Odmah sam znao da misli da sam lud. U stvari, ljudi uvek misle to o meni iako nemam pojma zašto.

Ipak, rekla je: „Da, naravno”, mada se videlo da je spremna da odmah pobegne od ovog šašavog dečaka.

Umesto toga, odlepio sam joj veliki natpis sa leđa na kojem je pisalo „NAJNEZANIMLJIVIJA DEVOJČICA NA PLANETI”. Sa užasom je progutala pljuvačku i prošaputala: „O, ne.”

Izgedala je tako žalosno da sam brzo rekao: „Slušaj, nemoj da brineš, nema šansi da si ti najnezanimljivija devojčica na planeti. Video sam gomilu devojčica koje izgledaju nezanimljivije od tebe... U stvari, prošao sam najmanje pored dve kada sam se večeras vraćao kući.”

Iznenada je počela da se smeje, doduše pomalo histerično, ali izgledalo je da ju je ova moja primedba oraspoložila, a to je bilo najvažnije. Onda je rekla: „Uzgred, ja sam Džordžija.”

„A ja sam veliki Tobi – ali možeš da me zoveš samo Tobi.”

U tom trenutku je rođeno jedno veliko prijateljstvo.

Džordžija nikada nije rekla svojoj mami o tim devojčicama iz škole koje su je kinjile – rekla je samo meni. Dugo sam razmišljao i mozgao kako bih joj dao najbolji savet koji sam mogao da smislím. Konačno sam joj večeras rekao: „Moraš to da

prevaziđeš, da budeš iznad toga i da im više nikada ne pokažeš da ti to smeta.”

PETAK, 5. MART

Senzacionalna vest:

Uobičajena nedeljna popodneva su smrtno dosadna kao što su dosadna i nedeljna jutra. Međutim, ne i ovo, jer će Džordžijina mama zujati oko Lester skvera u Londonu da posmatra filmske zvezde koje dolaze na premijeru. Ona to često radi. U stvari, jednom sam je spazio na televiziji, u gužvi ispred bioskopa kako oduševljeno pozdravlja zvezde i traži im autogram. Ovo je prvi put u životu da vodi i Džordžiju. „Mislim da si dovoljno velika za jedno takvo iskustvo”, a to važi i za mene!

Siguran sam da će ovo biti značajan događaj u mom životu.

SUBOTA, 6. MART

Da li ste znali da se ljudi svečano oblače da gledaju filmske premijere? Ni ja nisam znao. Normalno, mrzim da nosim odelo, ali sutra će to biti pravo zadovoljstvo.

Naravno, moji roditelji nimalo ne razumeju koliko je važna ova prilika koja mi se pružila. Mrzim što to kažem, ali to je totalno van njihove moći ra-

zumevanja. Takođe mislim da su mi preko volje dali i novac za kartu do Londona.

Kada sam polazio, mama je upitala: „Šta tačno ideš da vidiš?”

„Drugi svet, mama”, odgovorio sam.